

PAVILION

La palabra «pavilion» define un lugar construido por la mano humana, a menudo de carácter temporal o para un evento determinado, desde el cual se puede apreciar la flora y la fauna que convive en el contexto en el que es construido, como un jardín, un parque o un bosque. Otras definiciones destacan su función como lugar de relajación y placer, un espacio con cierta intimidad que no abandona su carácter de mirador u observatorio. A partir de este concepto, la exposición *Pavilion* sigue la trayectoria figurativa de su hermana melliza *Hey! Follow me! It's happy hour time!*, contraponiéndose a la fiesta y el desenfreno de su predecesora para crear un rincón de calma, donde se aborda un imaginario en el que las representaciones más salvajes y selváticas comparten espacio con el lado más doméstico y humanizado de la naturaleza.

En esta ocasión la *joie de vivre* se presenta en un espacio donde prevalecen distintas emociones, pero sin abandonar los rasgos naïf e infantiles que, jugando con la ironía y el sarcasmo, representan la forma en que los artistas ven el mundo a su alrededor, desde las grandes ciudades a los lugares más remotos.

En *Pavilion*, los lienzos de Jacob Gerard, Joachim Lambrechts, Julio Linares, Galina Munroe, Martin Paaskensen y Hunter Potter funcionan como ventanas desde las que asomarnos a distintos exteriores – o interiores – convirtiendo el espacio en un lugar abierto a diferentes realidades e imaginarios a los que acceder a través de cada pintura.

En las formas fantásticas y los colores exagerados de **Hunter Potter (Estados Unidos, 1990)** se connota la nostalgia por personajes y estilos de vida que el artista conoció en los pueblos pequeños y barrios obreros estadounidenses donde creció. En su estilo aparentemente inocente se esconden temáticas transgresoras que representa a partir del sarcasmo, la parodia y el humor.

Martin Paaskesen (Dinamarca, 1987), por su parte, apuesta por lo caótico y lo incoherente, buscando una ambigüedad en las formas que se acerca tanto a lo figurativo como a lo abstracto. El artista está muy presente en su pintura, por lo que su proceso de creación se transforma en algo físico y casi natural, otorgando un sentido infantil al propio desarrollo de la obra.

A su vez, **Galina Munroe (Reino Unido, 1993)** asocia sus representaciones a los recuerdos e imágenes que se han desarrollado con el tiempo, profundamente ligados a historias personales o de su propio alrededor. Sus pinturas se caracterizan por los colores planos y las formas simples, plasmándolo en el lienzo a partir de un proceso sin reglas ni restricciones, dando como resultado bodegones caracterizados por una cierta positividad y sencillez.

Julio Linares (España, 1985), sin embargo, juega con el collage y los colores intensos para darle forma a composiciones estáticas donde las figuras llevan la voz cantante. En sus lienzos encontramos gatos que miran directamente a quien los mira, haciendo que, en este caso, el exterior al que nos asomamos sea consciente de nuestra presencia.

Por su parte, los lienzos de **Joachim Lambrechts (Bélgica, 1986)** responden a un proceso espontáneo y elecciones intuitivas, una lucha entre lo que el artista piensa y aquello que surge en la obra mientras está siendo creada. Su experimentación artística empezó a manifestarse en graffiti y street art, para luego trasladarse a los lienzos, en los que refleja su sentido de urgencia e inocencia creativa.

A su vez, **Jacob Gerard (Estados Unidos)** traslada al lienzo las experiencias más conflictivas y traumáticas de su infancia, a partir de metáforas en clave de humor que usa para expresar aquellas emociones que le bloquean y no le permiten comunicar aquello que piensa o siente. Los colores vivos y los barnices brillantes distraen al espectador del sentido profundo y a menudo doloroso de la obra, y que convierten las pinturas en ventanas al interior del artista.

Como resultado, la exposición *Pavilion* genera en el espacio una sensación de observatorio desde donde el espectador puede adentrarse a diferentes realidades, escenas de calma o donde destaca la expresividad y, en su total, remiten a toda la diversidad que nos brinda la naturaleza.

Belén Martínez

PAVILION

La paraula «pavilion» defineix un lloc construït per la mà humana, sovint de caràcter temporal o per a un esdeveniment determinat, des del qual es pot apreciar la flora i la fauna que conviu en el context en el qual és construït, com un jardí, un parc o un bosc. Altres definicions destaquen la seva funció com a lloc de relaxació i plaer, un espai amb certa intimitat que no abandona el seu caràcter de mirador o observatori. A partir d'aquest concepte, l'exposició *Pavilion* segueix la trajectòria figurativa de la seva germana bessona *Hey! Follow me! It's happy hour time!*, contraposant-se a la festa i l'eufòria de la seva predecessora per crear un racó de calma, on s'aborda un imaginari en el qual les representacions més salvatges i selvàtiques comparteixen espai amb el costat més domèstic i humanitzat de la natura.

En aquesta ocasió la *joie de vivre* es presenta en un espai on prevalen diferents emocions, però sense abandonar els trets naïf i infantils que, jugant amb la ironia i el sarcasme, representen la forma en què els artistes veuen el món al seu voltant, des les grans ciutats als llocs més remots.

En *Pavilion*, els llenços de Jacob Gerard, Joachim Lambrechts, Julio Linares, Galina Munroe, Martin Paaskensen i Hunter Potter funcionen com finestres des de les quals treure el cap a diferents exteriors – o interiors – convertint l'espai en un lloc obert a diferents realitats i imaginaris a els que accedir a través de cada pintura.

En les formes fantàstiques i els colors exagerats de **Hunter Potter (Estats Units, 1990)** es connota la nostàlgia per personatges i estils de vida que l'artista va conèixer en els pobles petits i barris obrers nord-americans on va créixer. En el seu estil aparentment innocent s'amaguen temàtiques transgressores que representa a partir d'el sarcasme, la paròdia i l'humor.

Martin Paaskesen (Dinamarca, 1987), per la seva banda, aposta per la caòtic i el incoherent, buscant una ambigüitat en les formes que s'acosta tant al figuratiu com a l'abstracte. L'artista està molt present en la seva pintura, de manera que el seu procés de creació es transforma en una cosa física i gairebé natural, atorgant un sentit infantil a el propi desenvolupament de l'obra.

Al seu torn, **Galina Munroe (Regne Unit, 1993)** associa les seves representacions als records i imatges que s'han desenvolupat amb el temps, profundament lligats a històries personals o del seu propi entorn. Les seves pintures es caracteritzen pels colors plans i les formes simples, plasmant en el llenç a partir d'un procés sense regles ni restriccions, donant com a resultat bodegons caracteritzats per una certa positivitat i senzillesa.

Julio Linares (Espanya, 1985), però, juga amb el collage i els colors intensos per donar-li forma a composicions estàtiques on les figures porten la veu cantant. En els seus llenços trobem gats que miren directament a qui els mira, fent que, en aquest cas, l'exterior a què ens traïem el cap sigui conscient de la nostra presència.

Per la seva banda, els llenços de **Joachim Lambrechts (Bèlgica, 1986)** responen a un procés espontani i eleccions intuïtives, una lluita entre el que l'artista pensa i allò que sorgeix en l'obra mentre està sent creada. La seva experimentació artística va començar a manifestar-se en graffiti i street art, per després traslladar-se a les teles, en els que reflecteix el seu sentit d'urgència i innocència creativa.

Al seu torn, **Jacob Gerard (Estats Units)** trasllada a la tela les experiències més conflictives i traumàtiques de la seva infància, a partir de metàfores en clau d'humor que utilitza per expressar aquelles emocions que li bloquegen i no li permeten comunicar allò que pensa o sent. Els colors vius i els vernissos brillants distreuen l'espectador de el sentit profund i sovint dolorós de l'obra, i que converteixen les pintures en finestres a l'interior de l'artista.

Com a resultat, l'exposició *Pavilion* genera en l'espai una sensació d'observatori des d'on l'espectador pot endinsar a diferents realitats, escenes de calma o on destaca l'expressivitat i, si total, remetent a tota la diversitat que ens brinda la natura.

Belén Martínez

PAVILION

The word "pavilion" defines a place built by human hands, often temporary or for a specific event, from which you can appreciate the flora and fauna that coexist in the context in which it is built, such as a garden, a park or a forest. Other definitions highlight its function as a place of relaxation and pleasure, a space with a certain intimacy that does not abandon its character as a viewpoint or observatory. Based on this concept, the exhibition **Pavilion** follows the figurative trajectory of its twin sister *Hey! Follow me! It's happy hour time!*, contrasting with the party and the euphoria of its predecessor to create a corner of calm, where it's addressed and imaginary in which the wildest and most jungle representations share space with the most domestic and humanized side of nature.

This time, the *joie de vivre* is presented in a space where different emotions prevail, but without abandoning the naïve and childish features that, playing with irony and sarcasm, represent the way in which the artists see the world around them, from the big cities to the most remote places.

In *Pavilion*, the canvases by Jacob Gerard, Joachim Lambrechts, Julio Linares, Galina Munroe, Martin Paaskesen and Hunter Potter function as windows from which to peer into different exteriors – or interiors – turning the space into a open place to different realities and imaginaries, to be accessed through each painting.

The fantastic themes and exaggerated colors of **Hunter Potter (United States, 1990)** connotes the nostalgia for characters and lifestyles that the artist knew in the American small towns and suburbs where he grew up. In his apparently innocent style are hidden transgressive themes that he represents from sarcasm, parody and humor.

Martin Paaskesen (Denmark, 1987), for his part, is committed to the chaotic and incoherent, seeking an ambiguity in the forms that is close to both the figurative and the abstract. The artist is very present in his painting, so the process of creation is transformed into something physical and almost natural, giving a childlike sense to the development of the work.

In turn, **Galina Munroe (United Kingdom, 1993)** associates her representations with the memories and images that have developed over time, deeply linked to personal stories or their own surroundings. Her paintings are characterized by flat colors and simple shapes, reflecting it on the canvas from a process without rules or restrictions, resulting in still lifes characterized by a certain positivity and simplicity.

Julio Linares (Spain, 1985), however, plays with collage and intense colors to shape static compositions where the figures lead the way. In his canvases we find cats that look directly at whoever looks at them, making, in this case, the exterior we are looking at is aware of our presence.

For their part, the canvases of **Joachim Lambrechts (Belgium, 1986)** respond to a spontaneous process and intuitive choices, a struggle between what the artist thinks and what emerges in the work while it is being created. His artistic experimentation began to manifest itself in graffiti and street art, and later moved to canvas, in which he reflects his sense of urgency and creative innocence.

For his part, **Jacob Gerard (United States)** transfers to the canvas the most conflictive and traumatic experiences of his childhood, from metaphors in a humorous key that he uses to express those emotions do not allow him to communicate what he thinks or feel. The bright contrasting colors and shiny varnishes distract the viewer from the deep and often painful meaning of the work, turning the paintings into windows into the artist.

As a result, the exhibition *Pavilion* generates in the space a sensation of an observatory from where the viewer can enter different realities, scenes of calm or where expressiveness stands out and, in its totality, they refer to all the diversity that nature offers us.

Belén Martínez